

Передплата
 за «РУСАКА» вклясисто:
 в Австрії:
 на члн рік . . . 30 вер.
 на пів року . . . 16 вер.
 на чверть року . . . 8 вер.
 за місяць . . . 170 вер.
 Со згаданого:
 влість рік . . . 16 рубль
 або 36 франків
 на пів року . . . 8 рубль
 або 18 франків
 Последнє часо по 10 год

РУСАКА

Виходить у Львові щодня два рази в неділю і руські свята в 2-й год поповданя.
 Редакція і видавництво «Русаків» під ч. л. м. Дембровського (Харків), Дослідницька школа в Агенції Соціалового в класі «Львів».
 Угодою звертає ся вимого напопереди застерення.— Редакція не несе відповідальности за зміст чужих статей, особливо за ті, що виходять під ініціативою чужих осіб. Редакція не несе відповідальности за зміст статей, що виходять під ініціативою чужих осіб, особливо за ті, що виходять під ініціативою чужих осіб.

«Варить ми очі і друк на варить, з оди мовою мовимо і шриде до мовачин, бо рече ми серце і шриде рече» — з Русакавгого вклясма М. Пашковича.

Собор російської Церкви.

(а) Коначоу хора Рос и не могла наглядніше показати свою смертну неміч і безнадійність повороту до своєї первісної сили, аж коли мусить перед цілим світом уявлятися і у свого владного незлічника, з которого сама передовсім від р. 1721. ниссала послідню каплю кровю, нині просить ратунку, перше від Ганона, описана від владки, а в послідних днях склюючи собор своєї Церкви.

За 12 мільйоні наших руско-католицких душ, і за его духовносте, за 13 000 наших матерних а 17 000 дочерних церкоз, за наших 251 монастирїв, що все тою Росія глядила а лиця землі, за мучену крон наших святих ісповідників єднства Церкви, за поновленя нашого цілого 30-мільйонного народу і обрабчане его аж до скіри, за сто тисяч кісток, що загалили Петрови Вел. багна нескви, за указ з 1876 р., за убичане в нашім народі навіть его чистолюдських чувств і т. д. і т. д., за все те ми Росії прощамо, але від неї, навіть для неї самої чогось ідейного, чим повинні бути праці і наміри церконого собору, з психічною неможливиости не можемо надати си.

Собор російської Церкви не принесе Москалям навіть тих палятяних середників до нднесеня релігійности, як на Заході завдяки повній свободі сьогні а гадики, завдяки виспоумо обрабозаню і людности у предстанкїв, навіть мимо браку всякого надприродного мотиву, здобувають собі в подібних случаях Церкоз протестантска і англїйска.

Погляймо на організм російської Церкви, на сам кістяк, а описла на наділене на нїм тіло. Сам кістяк, під котрим розуміють си догми, письмо святики церковні, отже мертва буква, сей кістяк є в позір найбільше зближений до католицкого організму так, що своєю мнимою подібностю вже від давна ошукє навіть і бістриші католицкі уми, на кажчи їм леда хваля сьвідоміть сполуки російської Церкви з католицкою. Кажу мнимою подібностю, бо в дійности се є кістяк, який ледеи до 8. віка серед нечужаних перешкод розвивав си, а відтак не лише скарлатовит і скаменів — і в сій скаменіности зашудуче заковане своєю подібностю до католицкого організму, що за 20 віків і при безосереднім Божім спідпідданю небрав поноти зросту, форм, сили і життя — але сей російський

кістяк поріс ще грибом нових верств, і який є 1) верств схизми в Божїї, 2) верств про пресеставлене хліба, 3) верств про Пенор. Зач. Преч. Дїви, 4) верств про саму науку о Церкві і т. д. (Конець буде).

*) Dr. M. Jos. Schoellen, Handbuch der katholischen Dogmatik, I. Bd. S. 825.

Das Schisma in Gott. Wie das Phontanische Schisma in der Kirche von allen Schizmen das grösste und nachhaltigste gewesen, so entspricht es auch ganz seinem Charakter, dass die Häresie, welche jedes Schizma sich erfindet bei ihm eine solche ist, welche in Gott selbst ein Schisma hineintrifft. Wie nämlich alle Schizmen im anscheinlichen Interesse der Monarchie Christi dem sichtbaren Stellvertreter Christi beseitigen und die oberste der Kirche zerstören, so will die Phontanische Häresie in Gott im Interesse der Monarchie des Vaters den prinzipienhaltigen Charakter des Sohnes beseitigen; damit aber zerstört, verwirrt und verstimmt sie nach allen Seiten hin die ganze lebensvolle Einheit und Verbindung (die oikonomia in Gott), welche nach der Lehre der griechischen Väter in der lateinischen Vater in der Trinität besteht.

a) Die Häresie des Schismas zerreisst und spaltet die Trinität im Einzelnen. a) Sie zerrest die Einheit der unmittelbaren und direkten Verbindung des hl. Geistes mit dem Sohne, da diese nur in der Relation des Ursprungs liegen kann, und macht zugleich, dass der hl. Geist nicht mehr wahrhaft Gott, namentlich nicht „eigener Geist“ (dion pneuma) des Sohnes ist. b) Sie sprengt die Einheit der vollkommenen Gemeinschaft zwischen Vater und Sohn, kraft deren der Sohn mit Ausnahme der Vaterschaft, Alles mit dem Vater gemeinsam haben muss. c) Sie spaltet die untheilbare Einheit des Vaters in sich selbst, indem der Charakter des spirator oder probolens nicht mehr in der Vaterschaft enthalten und auf sie gegründet erscheint, sondern unvermittelt neben der Vaterschaft stehend, ebenso eine Person constituiert muss, wie diese, also aus dem Vater zwei Personen gemacht werden.

b) Die Häresie des Schismas verwirrt und zerstört die Einheit im Ganzen. a) Sie vernichtet die feste Ordnung und Reihenfolge, kraft deren die drei Personen eine vorlaufende goldene Kette bilden. b) Sie zerstört die organische Verbindung der bei der Trinität wirklichen Productionen (wie sie gerade von den griechischen Vätern so stark betont wird) wodurch dieselben, als eine ab der andern hervorgehend und eine auf die andere abhien sich wechselseitig bedingend, einander greifen. c) Vor Allen zerstört sie die allzeitliche Verkettung der göttlichen Personen, vermöge deren jede in einzelnen zu den beiden anderen in unmittelbarer Beziehung stehend, jede in besonderer Weise in Verbindung mit jedem der beiden anderen bildet. So betonen die griechischen Väter die Mittelstellung des Sohnes zwischen Vater und hl. Geist in dem der Sohn vom Vater ausgehend von sich den hl. Geist ausgehen lässt, und so der Vater durch ihn in Relation zum hl. Geist tritt und der hl. Geist durch ihn mit dem Vater verbunden werde. Die lateinischen Väter hingegen betonen vorzüglich, dass der hl. Geist Ergebnis der beiderseitigen Liebe das Bindeglied oder ein förmliches Band, vinculum osculum amplexus sei zwischen Vater und Sohn.

c. Die Häresie des Schismas verstimmt endlich die Trinität

im Einzelnen wie im Ganzen. Denn a) der Vater ist nur der in kommener Vater, wenn er dem Sohne durch die Zeigung Alles, was er besitzt, geben kann und gibt, und folglich ihm auch die ganze Fruchtbarkeit gibt, die sich mit dem hypostatischen Charakter desselben vertritt. b) Der Sohn ist nur dann vollkommener Sohn, wenn er dem Vater auch in der Spiration ähnlich und gleich ist, und wenn insbesondere der Geist des Vaters oben kraft seines Zeigens aus dem Vater auch sein Geist ist, und nicht erst durch einen zweiten Akt des Vaters ihm mitgeteilt wird. c) Der hl. Geist aber ist nicht nur als vollkommener Geist sondern auch überhaupt als besonderer Person nur dadurch denkbar, dass der Sohn zu ihm in einem principien Verhältnis steht. Denn a) es ist ein Sohn Vätern adoptirtes Xiom, dass aller Personenunterschied in Gott, wie er nur durch Ursprung begründet wird, so auch nur zwischen Prinzip sich geltend machen kann. b) In Gott ist kein Unterschied denkbar, der nicht zugleich die innigste und unmittelbare Verbindung der Unterschiedenen einschliesse. c) da namentlich nach den griechischen Vätern der Vater den hl. Geist nur durch den Sohn, nicht neben dem Sohne her hervorbringt, würde der hl. Geist nicht aus dem Sohne herausströmen, sondern Eins mit ihm bleiben, wenn der Sohn ihn nicht von sich ausgehen liesse. — In der Vernichtung der dritten göttlichen Person tritt das Schisma mit dem Macedonianern zusammen, wie es denn auch, gleich diesen, der katholischen Lehre den Vorwurf macht, dass sie den hl. Geist zum Enkel des Vaters mache; im hl. Geiste aber vernichtet es auch, wie jene das simplum der Trinität und verstimmt damit die Trinität als solche.

Перед сьвітною сесією державної ради.

(X) Державна рада скликава на дальній наради на 16. жовтня. Янебудь поділи мали сим разом мильні літній відпочинок, однакє многі з них таки нетерпеливо вижидали скликаня державної ради, бо побирає дїят за весь час парламентарного безробітї не могли сумлінно посилити нічим направдати, а навіть між рускими селнами се викладко певне зацудоване. Побирає дїят за час літніх мисїцїн уважали многі і у тому походу не виправданім, позаяк неодає в парламентарних послїв побирає тепер дїяти і за час соймової сесїи. Окрім того бажали многі послїв чимсьорого скликаня осїної сесїи і задля того, бо відносно до себе стару приповідку: «нова мігала добре мте».

Такі поглядї проявляли си між пересїдчними парламентаристами, але до сьвідної послїв, котри, мовляв, сїдїт зуби на їм тім, але, не бо тривого глїдати на нову сесію.

Австро угорска угода заключена і тепер треба її перевести в обидвох парламентях, хоч нема способу закрити всю

непопулярність сеї державної конечности. Особливо скрутні демократи находять ся у ньому судним положенню. Яко стороништво остро-опозиційне мають сю-цяд демократи рішчу побороювати сю, — як они кажуть — «лише династичну конечність державну». З другого боку розумні провідники соціалістичні дуже добре знають, що насильне «проц з Угорщиною» не лише доведло до фінансового банкрутства угорську державу, але викликало велими важке переселення в австрійські промислі. Якнебудь «товариші» так завзято побороють великих промисловців, то всеж таки Адлери і Пернерсторфери дуже добре се розуміють, що за наслідки розрину між Австрією а Угорщиною запалити а в величій часті zorganizована соціальна демокрація.

Соціалістичні провідари знають се дуже добре, що завнеда междержавного пда (між Австрією а Угорщиною) було би преевним нещастям до ткальських і придільних фабричних робітників. Тимто соціал-демократи позаять промолвати проти угоди, але відтак при толосанню найде ся з «товариші» лише нечисл ина горстка.

Що до становища інших сторонишца супроти угоди не можна поше нічого певного сказати. Передесім покажує ся, що не згідні з правдою пущені в світ деякі денникарські вісти, начеб христіянські суспільники би були безуагінно підпорядко до угодової бляшности. Они стоять бачно на сторожі інтересів Австрії, як видно з поданих нами недавно поглядів їх провідника д-ра Люеґера, але можуть бути лише за такою угодою, котру би можна оправдати перед народом. Колиж би в угоді находили ся постанови, котрі викликали на дальшу шкодоу Австрії, або загрожували великому державне становенню монархії, тоді они підуть за словами д-ра Люеґера: «Дітїше ніякої угоди, як така».

В понеділок промовляв до виборців в тій справі з сею стороништва посол Аксман і означив, що треба держати ся у великій резерві, щоби не стигнути на себе великої одвідчальности, а поки стороништво не знає угодогих проделог (котрі будуть внесені в державній раді) доти не може, не розсвідивши їх, про них говорити і постановляти. (Але деякі наші рускі політики і редактори зовсім инакше поступають, они вже наперед займають становище супроти предлог, котрих ше не бачили). Трудно повірити, щоби нараз повело ся австрійському правительству осягнути якісь користи від Мадярів, а велика згідність мадярських міністрів викликає поважні підвори. По казує ся, що економічна і національна ила, якою Мадяри нечувають ся, велими слаба, а банкрутства шадників і банкі та невикладність многих фірм стають певним доказом, що Угорщина находить ся в скрутнім фінансовім і економічнім положенню. Мадяри не могли дістати у Франції грошич на заснованя своєї самостійного банку, і переконали ся, що Угорщина б-з Австрії не багато варта. Становище христіянських суспільників в

справі угоди в велими трудне, бо в їх сторонишці засідвають хліборобники і господарі, котрі кажуть, що чим скорше Австрія відділить ся від Угорщини, тим ліпше.

Але з другого боку треба бачити на австрійській промислі, котрий дось, мав збути головно в Угорщині, отже поки Австрія не подбала про иний ринок для своїх промислових плодів, то цювий розпад не є для неї байдужний. Та господарі п. Аксман і можна бути певним, що христіянські суспільники добре розсвідять неї предлоги, поки за ними мали би голосувати, щоби не опастися в ланку.

З тим числяв ся неперечно і міністер-президент бар Бек і тому сміливіше виступав у переговорах з угорськими міністрами, як давнішні австрійські правителства. Австрійська посольська палата представляв вже у великих начерках з'єднання, не зване зверхними статутами клубнимим, котре бажали довести австрійській парламентаризм до ліпшої будучини. Стороништва парламентарні почивають зблизжати ся в тій одній цілі, щоби раз положити конець перевазі Угорщини. Навіть др. Далаєр добре зрозумів і однині теперішнє положення, заговоривши про порозуміння всіх несподіваних сторонишца парламентарних. А порозуміння не є ділом шахерів, і оно переводити ся помаду але певно, так що навіть маонські интриганти жадніські в роді Офнерів і Гоків не зможуть довести до межубовині.

Цікавою і характеристичною промовою був недавній зїзд редакторів. В тій зїзді брали участь усі нежидайські редакторі і представники денникарства і то німецько-радикальні, побіч католицькі і австрійські становище займаючих. Однодушно сповілено там бажання, щоби німецька лівиця посольської палати задивилася для практичної і економічної діяльності. Сего зїзду редакторів не треба мадонажити, в се знаменна промова в сучаснім положенню. Державна рада мав тепер важні заданія — угоду і соціальну роботу. Праву дорогу найти не так легко, треба добрих провідників, а від них буде зависиме, чи «народний парламент» сповніть покладані на него події.

Але те саме відносить ся і до руского клубу, чи він зуміє найти дорогу, котра би его довела до осягненія тих потреб для укр.-русского народу, які не обхідні для его культурного, національного і народо-господарського розвитку поступу, чи зуміє довести до того, щоби не опинив ся і дальше відокремленим, покинувши на свої власні сили, спроможним зробити хіба хвалеву демонстрацію, але без вигляду на сповнення тих надій, які на него покладад несь наш народ. Над сим перед починим дальшої сесії повинні з'їзді і поважко застановити ся рускі послі.

національної свідомости та поліпшеня добробуту України на Холмщині. Як відомо, одною з найважніших умов часинового та хорошего життя являеть ся народна просвіта; книжки та газети показують селянам, що їм робити, куди йти, без книжок та газет ніяка нація не прогримать ся донго; ітї побіть другі нації, котрі стоять нище од неї. На Холмщині борять ся три нації: українська (головни, першєна), польська (пани та католиці шьвєцєвички) і російська (чювочники). Три чверти усієї людности Холмщини — Українці; Польки та Росвины складають тільки четверту частину. Здалабо ся, що кінець-кінем сила буде на стороні України, але в дідености бачимо не те; їх з кожним часом все меншає та меншає. Причина тому — брак національної просвіти. Польки мають чимало газет та катєнерів на Холмщині, кожне село завалео ними; їх т. зв. «Шкільні Матці» існують в кожнім селі. Росвины онпастали своїх шкід, міністерських та церковних, розсвідють по селах, дикуючи «союз русского народа», чимало своїх книжок та газет. Тутешній Українці не мають ні одної своєї газети, ні одної кнїгарні. «Рада», «Рідний Край», «Святого Зірниця» подобають ся селянам, алеж сі Гасти не зможуть вивнясти найважнішї тільки питання, в Холмчанам дуже важно поговорити на сторінках газети про такі речі, котрі не мають ніякого значіння для цілої України! Давно думка заснувати свою українську газету приходила в голову холмським діячам, та брак грошей не дозволяв виконати се діло.** Нарешті в кінці червня принесла ся чутка, що д. Сполітак дістав дозвіл видати газету «Буц»; сїрце кожного Холмчана радісно забилось, та радість була не довга: першеж часо газети було конфісковане за те, що у нїм було уміщено статю, в котрій раділо ся селянам не вибирати в думу ел. Евологи; таким способом перша газета «до независимости причинять» перестала виходити... А редактор-видаець д. Сполітак не тільки втратив гроши, а мав багатю клопоту через те, і тепер його засажено у льодобільську тюрьму! Така награда чюдотворниці, що хотів добра селянам! Чоловік між молодими Холмчанами в думка заснувати газету «на паях»; що з того вийде, побачим.

Другим дуже потрібним ділом для Холмщини — є заснованя кнїгарні, в цїлій Холмщині не можна дістати української книжки, а польських та російських — маєсь. Селяни, не маючи під рукою українських книжок, купують польські та російські, правда не багато, бо не мають долбе їх читати, а всеж таки купують; ніхто з них не знає, що у Київї можна купити українську книжку, та хоч би і знав, то нарядч чи написав би, бо треба купити «перендот», марку, а почта даєтє

*) На нашу думку більше значіння повинна мати кожна хочби як дрібна холмска справа для цілої України, як там н. пр. широкі описи хліборобского страйку в Галлі, або соціалістичних зїздів в Бєсен, чи дєтам і на такі справи повинна «Рада» мати місце. Бязнава сорочка як кожух. — Ред. Рус.
**) Повинні помогти Україні з інших емель їх же 27 мільонів. — Ред. Рус.

З України.

Потреби Холмщини.

Хотілосяб мені сказати кілька слів про те, що найпотрібніше для відродіння

ко, та що достати каталоги, щоб знати які книжки видати. Друга річ, колиб кнгарі, хоч маленька, була у Холмі; в ній селани здавна би усе, що йому схочеться, там йому порадить, де що можна купити і т. ин. На перший раз можна булоб одкрити „кіоск“, видлі якої кнгарі з Києва**, чи Полтава; таку кнгарню підтримають усі Холмщаки і вона швидко розростеться ся.

Таким чином, на мою думку, найбільші зараз потреби для Холмщици — то своя Газета та своя кнгарня. (З „Ради“).

Чи допоможуть підпалі і убійства?

Що далі, то все частійші і частійші доводять ся чути про підпали панських економій, панського хліба, про напади та убійства панів, фабрикантів, їх урарляючих; з усіх куток України йдуть звістки про такі починки. І що далі, то все більше і більше ширяться ся ці способи боротьби, все більше і більше знаходять ся темних людей, які думають такими способами зробити свою долю кращою. Тепер, коли закон не дозволяє робітникам та селянам виступати разом та робити забастовки, (страйки), декотрі з селян і робітників назвали за підпали панів, фабрикантів, за убійства та напади. Ці темні люди думають таким способом поліпшити свою долю.

Чи можуть же стати у пригоді робітникам та селянам такі способи боротьби?

На се можна сказати тільки одніи, ні і ні.

Такі способи боротьби не тільки не допоможуть народам, а навпаки зроблять йому дуже велику шкоду. І всі селяни і всі робітники, які хотять, щоб стало їм краще жити, повинні боритися з усіми тими, хто підпалить та убийствами панів і фабрикантів думає поліпшити народне життя. Всі повинні вивчити, розібрати, що такі способи оборони своїх прав не дадуть нічого доброго, повинні одкрити очі тим, що з своєї темноти беруться за них, не розуміючи тієї шкоди, яку ці способи боротьби чинять народній справі.

Справді. Чи ті підпали та убійства, що так розвели ся тепер, помагали гуртувати робітництву? Зразу видно, що сьогодні нема; тут виступає не ціла громада, не ціла фабрика, а окремі люди; другі навіть не повинні знати про сю справу; раніш, коли на фабриці чи в економії робили за бастовку, вибирали людей, які повинні були запровадити нею; в сих же нових способах боротьби сего не треба, се тільки шкодить справі. Отож, ведучи так боротьбу, робітники і селяне не тільки не гуртують ся до купи, не приносять ся до гуртової оборони своїх прав, а навпаки роз'єднують ся. А хтож не знає, що безсилій нічого не добуде? Отож і все се, що не збільшує сили робочого людю, нічого ему не дасть. Та се ще не одна шкода: він не тільки роз'єднює свідомих людей, не тільки не допомагає їм єднатись у широку, дружню спілку; він не до того перешкоджує темням і несвідомим людям розібрати, що і

як треба робити для поліпшення своєї долі.

Всякий найкраще вірить тому, що він бачив, сам чув чи робив; скільки не казано робітниками чи селянинами, що помогти собі він може тільки сам, він поймає собою віри цілком тільки тоді, коли його зсмує жите навчить. Отож виходить так: чужолочок що, мовляв, для того, щоб його доля стала кращою, ему треба братися самому до боротьби, треба гуртуватися з другими, треба ставати до гуртової оборони своїх прав. А в житті бачить він зовсім инше: сам він може сидіти і мовчати, за него его діло хтось инший зробить, хтось инший діло оборонити его перед панями та фабрикантами. І от, побачивши таке в житті, чи поймає віри селянин та робітник тим, що клячуть его до дружної, гуртової боротьби за свої права. Звісне діло, що ні він буде сидіти собі і ждати, поки йому другі добувуть кращу долю.

А ті другі, що або не знали придиного шляху, або збили ся з дороги та назвали палати панів, згинуть без всякої користі для справи робочого людю, згинуть нічого не зробивши для кращої долі народу; вони мусять згинати через те, що їх способи боротьби не збільшують сил народних, через те, що він не привертає до себе байдужих, не відкриває очей темням.

Таким чином, з якого боку не глянути на сей спосіб боротьби, ніякої у ньому користі ми не знайдемо. Він шкодить би навіть тоді, колиб він був направлений проти сиранихнх ворогів трудящого людю. А треба сказати, що ці підпали та убійства не дають ніякої користі для селян. Справді, перед тим треба оборонити свої права робочому людю? Перед одним паном, одним фабрикантом, чи перед цілим панством, перед всіми фабрикантами, що експлуатують робочий люд? Само собою, що перед всіма панями експлуататорями. Тим то і треба вибирати такі способи боротьби, які направлені були проти всіх, проти цілої класи. Ванті, наприклад, забастовку: селяни, добившись кращої за роботу плату у свого хазяїна, примушують сим і всіх инших хазяїв збільшити плату своїм робітникам, бо до них инакше ніхто не схоче наїматися. А ці підпали та убійства йдуть не проти панства, а проти якогось одного пана, не проти всіх фабрикантів, а проти одного якого фабриканта.

Селяни та робітники і сами вже не раз і не два чули, що сей спосіб боротьби до добра не доведе; іноки забастовки і всякі инші способи боротьби не були забороєнені, доти скрізь ми бачили ширящий і робітничий і селянський рух. Тільки тепер, коли такі отвергі способи боротьби зробились мало не зовсім неможливими, дежкі з селян і робітників ступили на новий, непевний шлях. Та на всі ці труднощі, на всі ці перешкоди, які стоять на шляху єдиного вірного, єдиного певного способу оборони народніх прав, на шляху широкої боротьби селян і робітників зважати не треба. Зажде треба пам'ятати що нічого не можна з добути без праці, без змаганя. (З київского „Словя“). Володін С.

Присмо відновити передплату.

Новинки

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Киріяна, Теодора; римо-кат.: Максиміліана. — В неділю: руско-кат.: Григорія; римо-кат.: Евларя.

— **(ω) Ювілей св. Івана Золотоустого** 1500 літній буде обходити ся і в Царгороді, яко в его патриярній столиці, лише не між православними. Се торжество урядують агостольскій делегат Msgr. Тассі і вірменсько-католицкій патриярх Sabbaghian. 13. листопада ст. ст. яко і день народю Святго Патриярха з его першого вигнання (у нас шорічне свята перков.) ідутьсят ся патриярхальна служба Божя при участі агостольского делегата Msgr. Тассі, всіх католицких єпископі і праїматі прочих євріядів з проповіддю в яській відрізняється. Знов 27. ічня яко і день перенесеня з вигнання до Царгороду мощей св. Золотоустого відбуває ся торжественне богослужєня в катедральній перквї св. Духа, де резидує агостольскій делегат. Вже 25. ічня (день св. Григорія Богослова царг. патр.) буде celebrated службу Божу єпископ болгарській з проповіддю в яській італійским; 26. буде поіпатрйальна служба Божя католицна в обряді грецким, а в сам день 27. відіправлять архієрейску службу Божу в обр. лат. Msgr. Тассі. По кождим з тих торжеств будуть відібувати ся вечером наукові конференції з тямін характеристична, що як вєсь католіциський світ за починим Агостольскої Свѣтиці дуже ширю притяговують ся до сего річного, а так традицією кождою або кождо живи ним інтерєсу ся і духом беруть участь, так склїди схематика в тім напрямі заховають робоче мовчанє. Вони мовчать, що в певних причинах, як лишч і хочуть вони, що є неюкажаніми настєрjami і лачивми силами сего великого Отця Церкви. Та нехай мовчать!

— **Літературній та музичний вечір пам'яті Марія Вовчка.** Київська „Просвіта“ уряджує в суботу дня 12. с. м. в народній аудиторії літературно музично-вокальний вечір, присвячений пам'яті нашого письменця Марія Вовчка. З початку прочтєтся ся реферат Д. Дорощеню про літературну діяльність письменця. Далі в програмі „вечора“ читатимуть ся уривки з двох оповідань Марія Вовчка та вірші инших авторів на тему — „кріпачтво“. В музичній, літературній та вокальній частини програми беруть участь артисти та артистки: д-ні Валерій, Васильченко-Дорощеню, Труцькийська, Удовенко; д-ці Барисинскій, Миколюк Лясенко, Ю. Лясенко, Олександр Мушкетєр, Петр, Хмара, Цимбал, Нахичин та студєнскій хор від учарюво Іллінєвича.

— **Обов'язкове умучування урядників.** На звичай одного з парламентських засідань, міністерство відповіло, що чутка про обов'язкове умучування всіх державних урядників є в виду манія і неправдина.

Оповідки.

— **Репетур** укр.-русского народного театру у Львові під дирекцією Іос. Стачиня. (В сѣл „Яд Харзуїм“ при ул. Берштиняна. Початок о 7. год вечером).

В суботу 12. с. м. „Жиди“ сенсацийна штука в 4 діях Червока.

В неділю 13. с. м. представлєня поповчєдує: „Ой не ходи Грицю та на нечорниці“ народній образ з сїпями і танцями в 5 діях М. Старичко. Початок о 3/4, по полудні.

В понеділок 14. с. м. повість: „Ілюбоці“ штука в 3 діях А. Шпінєра, рочище: „Вєсєляє при ліхтарній“ оперетка в 1 дії Офєнбаха. Виступ паміи Черново.

В второк 15. с. м. (овілейний бєнефіцїні А. Основищєвичє) „Судєтє“ комедия в 4 діях Карєвнка-Карго.

— **Іменюва** учителів у Львові. Міська рада іменувала на вечіршнім засіданню старшими учителями у львівських школах: Михайл Коцц,

***) Сєж повинна зробити київська українська кнгарня. — Ред. Руск.

